

τισαν όλον εκείνο τὸ ἀμάλγαμα τοῦ πανελληνίου, ἐν ᾧ οὐκ ἔνι Ἀλβανὸς ἢ Μακεδὼν ἢ Μανιάτης ἢ Θράξ ἢ Βοιωτὸς ἢ Ρουμελιώτης ἢ Τριπολιτσιώτης, ἀλλ' οἱ πάντες ἐν ἑσμέν, ἐν πνεύματι ἑλληνικῷ, πνεύματι διύλισθέντι διὰ τηλικούτων αἰμάτων, δακρύων, πόνων, καὶ μαρτυριῶν, ἀλλὰ καὶ τηλικούτων ἀγώνων, κινδύνων, ἡρωϊσμῶν, συνωμοσιῶν, ἐπαναστάσεων, πολέμων; Διατί ὄχι; Ἄφου τὸ μέγα ἔτος τοῦ νεωτέρου ἑλληνισμοῦ, τὸ 1821, εἶνε τόσῳ ἑλληνικόν, ὅσῳ εἶνε ἀλβανικόν; Ἡ μήπως οἱ Ἀλβανοὶ Ἕλληνες ὄντες λέγονται Ἀλβανοὶ καὶ οἱ Μανιάται Ἕλληνες ὄντες δὲν λέγονται Μανιάται καὶ οἱ Ρουμελιῶται Ἕλληνες ὄντες δὲν χαρακτηρίζονται ἰδιαιτέρως ὡς τοιοῦτοι; Μεγαλειτέρα ἴσως ἀντίθεσις ἰδιοφυίας ὑφίσταται μεταξύ Μωριᾶ καὶ Ρούμελης, μεταξύ Ἑλληνος τῆς Τριπόλεως καὶ Ρουμελιώτου Βονίτσης, μεταξύ Ἀθηναίου καὶ Κωνσταντινουπολίτου, μεταξύ Ἀνδρίου καὶ Ἀδριανουπολίτου, ἢ μεταξύ Ἀλβανοῦ καὶ Ἀθηναίου, μεταξύ Ἡπειρώτου καὶ Ὑδραίου, μεταξύ Διθραίου μουσουλμάνου καὶ Κρανιδιώτου χριστιανοῦ.

Γνωρίζουσι δὲ καὶ ὑπεργνωρίζουσιν οἱ Ἀλβανοὶ ὅτι ἡ μετὰ τῆς Ἑλλάδος ἐνωσις των δὲν σημαίνει ἀφομοίωσιν καὶ ἐκλείψιν τῆς ἰδιοφυίας των, διότι, ὅσον ἀπληρέθη ἡ ἰδιοφυία τοῦ Σπετσιώτου, ἄλλο τόσον θ' ἀπαλείφθη καὶ ἡ ἰδιοφυία τοῦ Ἀλβανοῦ τῆς Σκόδρας ἢ τοῦ Ἡπειρώτου τῶν Ἀγίων Σαράντας; Οὔτε συμφέρει εἰς τὴν Ἑλλάδα τῶν ἀντιθέσεων ἢ ἀφομοίωσις, διότι τὸ ἑλληνικὸν πνεῦμα δὲν θέλει στίφη ἀνώνυμα ὑπὸ κύλινδρον καισαροκρατικῶν στεμμάτων καὶ ἐξουσιῶν ἰσοπεδωμένον καὶ ἀπεσθεσμένον, ὡς τοιχογραφίαν ἢ ἀπλήρως οἱ αἰῶνες, ἀλλὰ ποιικίλιαν καὶ ἀντιθέσεις καὶ ἐξοχὰς καὶ ἔσοχας, ὡς αἱ πολύπτυχοι καὶ δαντελωταὶ σειραὶ τῶν ἑλληνικῶν ὀρέων. Ἐκεῖνο ὅπερ πολιτικῶς οἱ Βυζαντινοὶ ἐπέβαλον ἡμῖν—τὴν ἀφομοίωσιν καὶ τὴν ἀπορρόφησιν καὶ τὴν καταστροφὴν τῶν κέντρων καὶ τῶν ὀρέων, — θὰ τὸ καταστρέ-

ψωμεν ἀργὰ ἢ ὀγλίγωρα, θεμελιούντες τὴν ἀνεξαρτησίαν ἐν τοῖς μέρεσι καὶ τὴν ἐνωσιν ἐν τῷ συνόλω.

Εἶνε ἀληθὲς ὅτι ἐπεκράτησαν περιοδικῶς παρὰ τοῖς Ἄνω κυρίως Ἡπειρώταις καὶ ἄλλοις αἰσθήματα. Καταρραδιουργηθέντες ὑπὸ ξένων ἐπιρροῶν, Αὐστριακῶν καὶ Ἰταλῶν καὶ Τούρκων, ἄλλοτε ἄλλην εἶχαν τραπεζὴν ὁδόν. Οἱ Τούρκοι ἐκόλακευσαν τὰ ἐνστικτικὰ τῆς αὐτοκυβερνησίας των διὰ τοῦ ἀλβανικοῦ συνδέσμου. Οἱ Αὐστριακοὶ τοὺς πόθους των, πρὸς μεταβολὴν κυριαρχίας οἱ Ἰταλοὶ ἐπίσης ἀμφοτέρωθεν δ' οἰτελευταῖοι ἐπέδρων καὶ διὰ τῆς θρησκείας ἐπὶ τῶν καθολικῶν πληθυσμῶν τῆς Ἀλβανίας, ἀλλὰ οἱ Ἄνω Ἡπειρώται εἶδον ὅτι αὐτοὶ οἵτινες ἐβάπτισαν τὸν ἀλβανικὸν σύνδεσμον,—οἱ Τούρκοι—αὐτοὶ ὕστερον τὸν ἐπνίξαν διὰ τῶν ἰδίων χειρῶν των εἰς τὸ αἷμα καὶ τὸν κατηνάλωσαν εἰς τὸ πῦρ, καταστρέψαντες τὴν ὠραίαν των Δίβραν, κατασκάψαντες τὰ χωρία των, δολοφονήσαντες τοὺς ἀρχηγούς των, ἄλλους αἰψάντες εἰς τὰ κάτεργα καὶ τοὺς ὀπλίτας μὲ τὰ γυναικίκοιπα ἀπεγνωσμένους καὶ λιμοκτονοῦντας ὠθήσαντες εἰς τὰς κορυφὰς τῶν ὀρέων των. Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ οἱ Αὐστριακοὶ κατὰ τὴν ἐπαναστάσιν τοῦ παρελθ. θέρους, τοὺς ἐγκατέλειψαν εἰς τὴν τύχην των, ἐνῶ αὐτοὶ ἴσως τοὺς ὠθήσαν εἰς τὴν ἐπαναστάσιν. Ἐντεῦθεν τὸ μὲν μῖσος τῶν Ἀλβανῶν πρὸς τοὺς Τούρκους ἐπετάθη, αἱ δὲ δυσπιστίαι αὐτῶν πρὸς τοὺς Αὐστριακοὺς καὶ τοὺς Ἰταλοὺς ἠξήσαν, τί δὲ παράδοξον ἂν ἐν τοιαύτῃ ψυχολογικῇ καταστάσει ἐστράφησαν πρὸς τὴν Ἑλλάδα, ἀφ' οὗ ταύτην τὴν στροφὴν ἐπέβαλον νόμοι ἐθνολογικοὶ καὶ γλωσσικοὶ καὶ ἱστορικοὶ καὶ φυσιολογικοὶ ἀκόμη, διὰ τῆς φυσικῆς ροπῆς τοῦ συγγενικοῦ αἵματος;

Οἱ νεώτεροι παθολόγοι ἐν Ἀμερικῇ ὁσημέραι κατεργάζονται θαύματα διὰ τῆς μεθόδου τῆς μεταγγίσεως τοῦ αἵματος· εὗρον δὲ ὅτι τὸ αἷμα κυρίως τῶν συγγενῶν, τὸ αἷμα τῶν οἰκείων, μεταγγιζόμενον εἰς τὸν νοσοῦντα ὄργανισμὸν, κατερ-

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Ο ΣΙΔΗΡΟΥΡΓΟΣ

Μετάφρασις Δ. Κακλαμάρου.

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 597)

— Νομίζεις; ἠρώτησεν ὁ Μουλινὲ μὲ λύπην. Ἐν τούτοις μοῦ φαίνεται ὅτι τὸ κοντὸ πανταλόνι καὶ ἡ μεταξωταῖς κάλτσαις θὰ κάνουν κάποια ἐντύπωσις... Ἀλλὰ ζητῶ τὴ δική σου γνώμη· εἶσαι κορίτσι μὲ γούστο καὶ ξέρεις τὰ ἔθιμα τῆς ὑψηλῆς κοινωνίας... ἔτοιμάσου, πάω ἰστὸ σταῦλο νὰ πῶ νὰ ζεύξουν...

Ἐν τέταρτον ἀργότερα, ἡ Ἀθηναῖς καὶ ὁ πατήρ της, ἐν-

τὸς κομψοῦ καὶ ἐλαφροῦ τιλμπουρῦ, ἐσῆκωνον νέφη κονιόρτου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τοῦ Πόντ' Ἀβέσιν.

Λησμονήσας τὰς ἀποφάσεις του, ὁ Φίλιππος εἶχεν ἐπιστρέψει εἰς τὸ φρούριον.

Καὶ διὰ νὰ πούμε τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἐὰν ἤθελε νὰ μὴ τὸ κάμη, ὁ βαρῶνος δὲν τοῦ ἐπέτρεψε νὰ ἀποκλεισθῇ ἐν τῇ μοναξιά του. Ὁ μιμητὴς αὐτοῦ τοῦ Λουδοβίκου ΙΣ' ὅσον ἀφορᾷ τὰς μηχανικὰς τέχνας, τὴν ἐπομένην τῆς ἐπισκέψεως τοῦ Φιλίππου ἦλθε πρῶτ' πρῶτ' εἰς τὸ ἐργαστήριον, καὶ βγάζων τὸ ἐπανωφῶρι του, ἀνασκουμπωνόμενος, ἔφθασεν εἰς τέτοια κατὰστασις, ὥστε ὁ διευθυντὴς τοῦ σιδηρουργείου ἠναγκάσθη νὰ τοῦ δώσῃ ἄλλα φορέματα καὶ τὸν κρατήσῃ εἰς τὸ πρῶγευμα.

Πῶς μπορούσε λοιπὸν νὰ μὴ ἔξαναπάῃ ἰς τὸ Μπωλιέ; Φίλιππος ἐδικαιολογήθη καὶ πρὸς τὸν ἑαυτὸν του ἀκόμ' ὅσον πειστικὰ διὰ τὴν ἀδυναμίαν του, ὥστε ἐπανεῖδε χωρὶς δυσαρέσκειαν τὸ ἀνδρῶν, ὅπου τὴν προτεραίαν εἶχε περάσει δύο ὥρας τόσον φοβερὰς. Ἡ Κλαίρη εἰδείχθη ὅπως καὶ εἰς τὴν πρῶτην ἐπίσκεψίν του ἀδιάφορος καὶ ψυχρά.

Ἀλλὰ ἡ ἀλαζονικὴ καὶ περιφρονητικὴ διαγωγή τῆς νεανίδος ἀντὶ νὰ θορυβήσῃ τὸν σιδηρουργὸν, τὸν ἐξηρέθισε τὴν φρονὴν αὐτὴν. Καὶ ὅσῳ περισσότερον ἡ δεσποινὴς Μπωλιέ προσεποιεῖτο ὅτι δὲν παρετῆρει τὴν παρουσίαν του, τόσῳ περισσότερον αὐτὸς ἤθελε νὰ τὴν βιάζῃ νὰ προσέχῃ εἰς αὐτόν.

Ἡ μαρκεσία ἦτο μία ἐκ τῶν εὐτυχῶν ἐκείνων γυναικῶν,

γάζεται ταχύτεραν και τελειότεραν τὴν ἀνάρρωσιν. Τί παράδοξον λοιπὸν ἂν καὶ τὸ αἷμα τὸ ἀλβανικὸν, μετὰ τὰς τελευταίας καταστροφάς, μετὰ τὴν καθοδαιμονίαν καὶ πάλιν καὶ τάλαιπωρίαν καὶ ἐξ ἀνάγκης ἄγριον βίον, ἐζήτησε βοήθειαν ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ Ἑλληνικοῦ; Καὶ τί παράδοξον, ἂν ἀφοῦ διὰ τῆς μεταγγίσεως τοῦ σουλιωτικοῦ αἵματος εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ αἰῶνος ἐφαιδρύνθη καὶ ἐρωμαλαιώθη ὁ ὀργανισμὸς τῆς Ἑλλάδος, διὰ τῆς μεταγγίσεως τώρα τοῦ ἑλληνικοῦ αἵματος ζητεῖται περὶ τὰ τέλη αὐτοῦ ἡ ἀναγέννησις τῆς Ἀλβανίας;

Εἴτε λοιπὸν εἴνε ἀληθές τὸ τηλεγράφημα, εἴτε μὴ, εἴτε εἶναι σοβαρὸν καὶ γενικὸν τὸ κίνημα, εἴτε μὴ σοβαρὸν καὶ μεμονωμένον, ἢ θέσις τῆς Ἀλβανίας καὶ τῶν Ἀλβανῶν, ἢ θέσις ἢ ἀληθής, ἢ ἐθνικὴ, ἢ ἐντιμος, εἴνε αὐτὴ, καὶ αὐταὶ αἱ ἰδέαι τῆς ἐφημερίδος ἡμῶν.

Καλιδῶν

Η ΧΘΕΣΙΝΗ ΕΚΛΟΓΗ

Ἐκεῖνο τὸ πονηρὸν « ὄλοι τοῦ Ρόκου », τὸ μόνον κατὰ τὰς χθесινὰς ἐκλογὰς ἀντιπροσωπεύσαν πᾶσαν τὴν ἄλλοτε μανιώδη τοιχοκολλητικὴν κίνησιν, φαίνεται ὅτι ἐθαυματουργήσεν Ἐκεῖνο μόνον προσέπιπτεν εἰς τὰς ὄψεις παντὸς προσερχομένου νὰ δώσῃ τὴν ψῆφόν του ἢ καὶ χάριν ἀπλῆς περιεργείας ἐπισκοποῦντος τὴν ἐκλογικὴν ἐν ταῖς ὁδοῖς καὶ τοῖς τμήμασι τύρβην. « Ὅλοι τοῦ Ρόκου » οἱ μὲν ἐνθουσιώδεις ὑποστηρικταὶ τοῦ κ. Χοῖδᾶ εἶχον τὸ ρητὸν ἐντὸς τῆς καρδίας των· ἀλλὰ καὶ οἱ ἀδιάφοροι καὶ οἱ ἀντίθετοι ἔτι, οἱ τυχὸν ἀναγινώσκοντες ἐκεῖνο μεγαλοφώνως, ἠδύνατο νὰ ἐκληφθῶσι φυσικὰ, οὐχὶ ὡς παραλαμβάνοντες αὐτὸ ἐκ τῶν τοίχων, ἀλλ' ὡς ἐκ τῶν καρδιῶν των κ' ἐκεῖνοι ἐξάγοντες. Καὶ οὕτω καὶ οἱ διςά-

ζοντες ἔτι, ἂν ἔπρεπε ἐκεῖ νὰ δώσωσι τὰς ψῆφους των, πῶς νὰ τολμήσουν ἀπέναντι τοιαύτης ἀντιλήψεως πανδήλου ὑπὲρ τοῦ κ. Χοῖδᾶ ρεύματος, νὰ καταψηφίσωσιν αὐτοῦ; Καὶ διὰ τοῦτο λέγομεν ὅτι τὸ πονηρὸν ἐκεῖνο « ὄλοι τοῦ Ρόκου » φαίνεται ὅτι ἐθαυματουργήσεν.

Καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν διεζήγητο ἐν ἡμερίᾳ ἡ ἐκλογή· καὶ αὐτὴ ἔτι ἡ ἡμέρα, μετὰ τὰς προηγηθείσας ἀγρίας χειμερινὰς, ἦτο γλυκεία καὶ ἥρεμος· εἰς τὸ φάληρον μάλιστα ἡ θάλασσα ἐπεδείκνυεν ἀξιοσημείωτον ἀπαλότητα, ὡς ἂν ἤθελε νὰ μᾶς εἴπῃ ὅτι δὲν τὴν μέλει διὰ τὴν πολιτικὴν. Ἀλλὰ μόλις ἐνύκτωσεν, — εἶχον ἤδη ψηφοφορήσει ὄλοι καὶ ἐγνώσθησαν τῆς πρωτευούσης καὶ τοῦ Πειραιῶς τὰ ἀποτελέσματα, διότι τρεῖς κάλπαι δὲν ἀπῆλθον πολὺν χρόνον, — μόλις ἐνύκτωσεν, ἀνέτειλεν ἐν ὄλῃ αὐτοῦ τῇ ἀκμῇ ὁ ἐνθουσιασμὸς τῶν οὐτωσὶ περιφανῶς θριαμβευσάντων ἐκλογέων τοῦ Ρόκου. Κέντρον τῆς συναθροίσεως εἶναι τὸ ἐν τῷ ξενοδοχείῳ *Λονδῖνον* οἶκημα τοῦ κ. Χοῖδᾶ. Ἐκεῖ συρρέουσι ἀνεβοκατεβαίνουσι τὴν κλίμακα, σπρώχονται, ἰδρόνουσι, πνίγονται· τὰ δύο δωμάτια τὰ ὑπ' αὐτοῦ κατεχόμενα, εἶναι γεμάτα, καὶ ἐν τῇ ἀφροντίστῳ ἀγαλλιάσει των οἱ προσερχόμενοι δὲν σηκώνουσι τὰ μάτια των ἐπὶ τοῦ ἄνω μιᾶς θύρας μεσοτοιχοῦ, διερωγμένου καὶ κατάπτωσιν ἀπειλοῦντος. Ὁ Ρόκος μεταβαπτίζεται πλέον ἐπισήμως εἰς *λαόν*. Τὸν προσκαλοῦσι, τὸν συγχαίρουσι τὸν φωνάζουσι διὰ τοῦ νέου ὀνόματός του. Καὶ ὁ *λαός*, ἀπεπνιγμένος, κατέχει τὴν εἴσοδον ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς κλίμακος, ἐνθα τελεῖται μετ' αὐτοῦ καὶ τῆς μακρᾶς σειρᾶς τῶν προσερχομένων ἀδερφῶν μακρὰ καὶ ἀδελφικώτατα *Χριστὸς Ἀνέστη*. Βραδύτερον τὸ στάδιον τῶν ἀσπασμῶν μετατίθεται λαϊκώτερον, εὐρύτερον κάτω ἐπὶ τῆς πλατείας τῆς Καπνικαρέας. Εἰς ἐπίμετρον τοῦ ἐνθουσιασμοῦ ἡ ποίησις ἔλειπε· καὶ ἐλάλησε καὶ αὐτὴ, μαινὰς διὰ τὸ Δαφνί, κεκρυμμένη ὑπὸ τὸ

τὰς ὁποίας ἡ φύσις ἐπροίκισε μὲ ἐξαιρετικὴν ἰσότητα διαθέσεως. Ὅποιαν τὴν ἐβλεπέ τις σήμερον, τοιαύτην τὴν ἐβλεπε καὶ αὔριον. Ὁ Φίλιππος ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς τῆς ἤρεσεν. Ἡ γνώμη, τὴν ὁποίαν ἐσχημάτισε περὶ αὐτοῦ, δὲν θὰ ἤλλαξε ποτέ. Τὸν ὑπέδεχθη μὲ τὴν συνήθη εὐπροσηγορίαν τῆς καὶ τοῦ ὠμίλησεν ὡς παλαιὰ φίλη.

Ἡ βαρῶνη, περίεργος νὰ εἰσδύσῃ ἐν τῷ χαρακτῆρι ἐκείνου, τὸν ὁποῖον κατ' ἀρχὰς ἐφαντάσθη ὑπὸ τὰ χαρακτηριστικὰ κύκλωπός τινος, ἐξεδίπλωσε διὰ τὸν κύριον Δερβλάυ ὅλας τὰς χάριτας τοῦ σερπετοῦ καὶ κούφου πνεύματός της. Εὔρε τὸν Φίλιππον ἀξιαγάπητον, χωρὶς νὰ φαίνεται ὅτι καταβάλλει πρὸς τοῦτο προσπαθείας, καὶ ἐνδιαφέροντα, χωρὶς ἀξιώσεις. Εἶπε περὶ αὐτοῦ ὅτι ἦτο ἄνθρωπος ἠθικῶς ὅσον καὶ φυσικῶς στιβαρώτατος, καὶ συνέλαβεν περὶ αὐτοῦ ἐξαιρετικὴν ἰδέαν.

Ὁ μαρκησίος, αὐτὸς εὔρεν ἐν τῇ Σουσάννῃ τὴν χαριστέραν τῶν συντρόφων. Ἐπαίζον μαζὺ φοβεραῖς παρτίδαις μπιλιάρδου καὶ ὀλλανδικοῦ στρόμβου, εἰς τὰς ὁποίας καὶ οἱ σοβαρώτεροι δὲν ἀπῆξίου ἐνίστε νὰ λάβωσι μέρος.

Τὴν αὐτὴν μάλιστα ἡμέραν, καθ' ἣν ὁ Μουλινὲ καὶ ἡ Ἀθηναῖς διηυθύνοντο πρὸς τὸ Μπωλιέ, ἡ βαρῶνη, ὁ Ὀκτάβιος, ἡ Σουσάννα καὶ ὁ βαρῶνος εὐρίσκοντο ἐν ὄλῃ τῇ τρελλῇ ἀκμῇ παρτίδας κρίκετ. Τὸ πεδῖον τῆς μάχης ἦτο χλοανθές τι γήπεδον ἐν τῷ μέσῳ τῆς μεγάλης αὐλῆς τοῦ φρουρίου. Ἀπὸ τὰ ἀνοικτὰ παράθυρα τῆς σάλλας ἡ μαρκησία καὶ ἡ

Κλαίρη, ἀδιάφοροι εἰς τὸ παιγνίδι, ἤκουον ἀντηχοῦντας τοὺς κτύπους τῶν ροπάλων καὶ εὐθύμως ἀναβαινούσας τὰς ἐπιφωνήσεις τῶν παικτῶν, ὅτε ἐπιδέξιον ἢ ἀτυχεῖς κτύπημα ἔκαμε τὴν νίκην νὰ κλινῇ πρὸς τὸ ἐν ἢ τὸ ἄλλο μέρος. Ὁ Φίλιππος καὶ ὁ Μπασελίνος, διορισθέντες διαιτηταὶ τῆς παρτίδας, παρακολουθοῦν τὴν πορείαν τῶν σφαιρῶν, καὶ ὅταν παρουσιαζέτο καμμία ἀμφιβολία ἐμέτρων μὲ σοβαρότητα τὰς ἀποστάσεις διὰ ξυλίνου κανόνος.

Εὐσυνειδήτος καὶ προσεκτικῶς παρακολουθηθεῖσα ἀπόφασις εἶχεν ἀρχίσει νὰ δίδῃ αἰτίας παραπόνων εἰς τὴν Σουσάνναν καὶ τὸν βαρῶνον, ὅτε μία ἄμαξα, σταματῶσα ἀποτόμως ἐμπροσθεν τοῦ κιγκλιδωτοῦ, ἀπέσπασε τὴν προσοχὴν τῶν παικτῶν καὶ ἔκαμε νὰ λησμονηθῇ εἰς μίαν στιγμὴν ὅλον τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ παιγνιδιοῦ. Ταυτοχρόνως τὸ κουδοῦνι τῆς αὐλείου θύρας, ζωηρῶς σημαίνόμενον ἀπὸ τὸν ὑπνῆρτην, δὲν ἀφῆκεν ἀμφιβολία εἰς τοὺς ἐν τῷ φρουρίῳ· Βέβαια ἤρχοντο ἐπισκέψεις.

Ἐν μιᾷ στιγμῇ, ὡς φοβισμένα πουλάκια, οἱ παῖκται παρήτησαν τὸ παιγνίδι, ἀνέβησαν τὴν κλίμακα καὶ εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν, ἐνῶ εἰς ὑπνῆρτης, φέρων ἐπισκεπτῆριον, ἐπλησίαζε τὴν μαρκησίαν. Αὐτὴ ἐφόρεσε τὰ δίοπτρά της, ἐρριψεν ἐν βλέμμα ἐπὶ τοῦ τετραγωνιδίου ἐκείνου καὶ ὑψούσα τὴν κεφαλὴν μὲ ὕψος βαθείας ἐκπλήξεως, ἀφῆκε νὰ πέσωσιν ἐν μέσῳ τῆς δημηγύρεως αἱ λέξεις:

— Ὁ κύριος καὶ ἡ δεσποινὶς Μουλινέ.

ράσον και τὸν σκοῦρον ἑνὸς καλογήρου. Δὲν ἀπεκομίσαμεν δυστυχῶς οὐδ' ἓνα στίχον ἐν τῇ μνήμῃ μας· μόνον τὰ ὅσα μας βουίξουν ἔτι ἐκ τοῦ βρόντου τῆς φωνῆς τοῦ ἀπαγγέλλοντος τοὺς στίχους του ρασοφόρου· καὶ μίαν ὁμοιοκαταληξίαν ἐνθυμούμεθα πλουσίαν, σχεδὸν καλαμπουριστικὴν, τῆς λέξεως κάλιτη μετὰ τὴν κλητικὴν τοῦ κάλιτης!

Τῇ αὐτῇ ὥρᾳ τὸ σαλώνιο τοῦ κ. Σκουζέ ἦτο ἀκόμη ἀνοικτὸν καὶ φωτολαμπές· ὁ ὑποψήφιος διετῆρει ἔτι τὴν ἐπίσημον αὐτοῦ περιβολὴν· δηλ. τὰς φιλοφρονήσεις, τὰς χειραφίαις, καὶ τὰ μειδιάματα. Προσεδόξα ἀκόμη ἀπὸ τὰ χωριὰ, καὶ ἀνέμενον. "Ἦθελε νὰ ἐξατμίσει καὶ τὴν ἐσχάτην σταγόνα τῆς ἐλπίδος.

Τὰ μετὰ ταῦτα, μετὰ τὴν γνῶσιν τοῦ ὀλιγοῦ ἀποτελέσματος οἱ ἐν διαδηλώσει περιπάτοι τῶν, ἐκλογέων μέχρι τῆς ἰδιαιτέρας οἰκίας τοῦ κ. Χοϊδᾶ, ὁ λόγος τοῦ κ. Χοϊδᾶ, αἱ πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ κ. Φιλήμονος ζητωκραυγαί, καὶ οἱ χαιρετισμοὶ τούτου πρὸς τὸ πλῆθος, καὶ τὰ λοιπὰ παραπλήσια, εἶναι γνωστὰ ἐκ τῶν προωινῶν ἐφημερίδων.

Ὁνολοῦδ

ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Πρὸς τοὺς Γορτυνίους

"Ἄν γίνουσι εἰς τὸ Κράτος ἐλεύθερ' ἐκλογαί,
θὰ λείψουν καὶ αἱ δέκα τοῦ Φαρῶ πληγαί.

Φ α λ έ ζ

Μετὰ τὸ πρό τιτων ἡμερῶν ἀπευθυνθὲν διὰ τῆς δημοσιότητος εὐχαριστήριον πρὸς τε τοὺς συνεπαρχιώτας ἐκείνους, αἵτινες ὑπέγραψαν τὴν αἴτησιν, δι' ἧς ἐπροτάθη ὑποψήφιος βουλευτῆς τῆς ἐπαρχίας κατὰ τὴν γεννησομένην τῇ 27 Νοεμβρίου ἐκλογὴν, καὶ πρὸς τοὺς φίλους, ὅσοι κατέβαλον τὸ τί-

Στιγμὴ σιωπῆς ἐπηκολούθησεν, ὡς ἂν προησθάνθησαν ὅλοι ὅτι σοβαρὸν γεγονός ἐμελλε νὰ λάβῃ χώραν. Ἡ βαρῶν πρώτη συνῆλθε καὶ κτυπῶσα τὰς χεῖράς της ἐψιθύρισε:

— Ὅριστε! αὐτὸ μοῦ φαίνεται λίγο σπουδαῖο!

— Τί μάς θέλουν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι; ἠρώτησεν ἡσύχως ἡ δεσποινὴς Μπωλιέ.

Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἀπῆντα κανεῖς, ὁ Μπασελίνος ἔλαβε τὸν λόγον.

— Κυρία μαρκησία, εἶνε πολὺ πιθανὸν ὅτι ὁ κύριος καὶ ἡ δεσποινὴς Μουλινέ, νεοφερμένοι ἐδῶ, ἔκριναν καλὸν νὰ κάμουν μερικὰς ἐπισκέψεις γειτονικὰς. Βεβαίως ξεύρετε ὅτι εἶνε ἔθιμον αὐτό. Ἀρχισαν ἀπὸ τὸ φρούριον· αὐτὸ καὶ δίκαιον καὶ φυσικὸν εἶνε. Ἡ οἰκογένεια Μπωλιέ εἶνε μία τῶν σπουδαιοτέρων καὶ ἀρχαιοτέρων οἰκογενειῶν τῆς ἐπαρχίας. Ἐπειτα ὁ κύριος Μουλινέ δὲν εἶπεν ὅτι πρὸ πολλοῦ καιροῦ ἡ κόρη του γνωρίζει τὴν δεσποινίδα Κλαίρην; . . . Ἰδοὺ λόγοι περισσότεροι ἀφ' ὅσων χρειάζονται διὰ νὰ δικαιολογήσουν τὴν ἐπίσκεψίν των.

— Ὑποθέτω, θεῖα μου, ἐφώναξεν ἡ βαρῶν ῥαγδαίως, ὅτι δὲν θὰ θελήσετε νὰ υποβάλλετε τὴν οἰκειότητα τῆς οἰκογενείας Μουλινέ; Ποία σχέσις ἔμπορεῖ νὰ ὑπάρχῃ μεταξὺ αὐτοῦ τοῦ προσώπου καὶ ὑμῶν; Αὐτὸς εἶναι ὁ χυδαιότερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου. Ὅσῳ δὲ γιὰ τὴν κόρη του σὰς εἰδοποιῶ ὅτι εἶνε ἡ φοβερότερα πανοικλίτσα, ἡ ὁποία ἔμπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ. Ὅριστε τους τώρα τοὺς σοκολατιέριδες ποὺ θέλουν

μῆμα τῶν ἐκλογικῶν εἰδῶν, δὲν μένει πρὸς συμπλήρωσιν ἔτερον—καθόσον τὰ κατόπιν ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὴν εὐνοίαν σας πλέον—εἰμὴ ἡ προσωπικὴ μου ἐκλογικὴ ἐνέργεια, ἧς ἀρχομαι πρῶτον διὰ τῆς παρακλήσεως πρὸς τοὺς εὐαρεστηθησομένους νὰ με ἀντιπροσωπεύσωσιν ἐν τοῖς διαφόροις ἐκλογικαῖς τμήμασι παρὰ τῇ κάλπῃ μου φίλους, νὰ θέσωσιν ὡς ἔμβλημα ἐπ' αὐτῆς τὸ σύνθημα «**σουζὰ Κολοκοτρώνη**» καὶ δεύτερον διὰ τῆς ἀπαιτήσεως νὰ λέγωσιν εἰς τοὺς τυχὸν ἐρωτῶντας ψηφοφόρους ρητῶς τ' ἀκόλουθα:

«Τίς εἶνε, περιττὸν νὰ σας εἴπωμεν, διότι τὸν δεῖκνυε τὸ ἐπὶ τῆς κάλπης τοῦ ἔμβλημα. Ποίας ἀρχὰς ἔχει, καὶ αὐταὶ ἐπίσης εἰσὶν Ἑλλησίγνωστοι ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν περιττὸν ἠλοιπὸν νὰ σας ἐπαναλάβωμεν, ὅτι ἐκ καθήκοντος, ὡς ὀφείλει ἕκαστος, εἶνε ἀνεκάθεν καὶ διαρκῶς ἀντιπολιτευόμενος ἠκυβερνήσεως, ἧτις, ἀπὸ τοῦ 1865 κυρίως, ἀλλάσσει μὲν ἠπρόσωπα κατὰ καιροὺς, ἀλλ' οὐδέποτε τὴν ὀλεθρίαν καὶ ἠνθηλληνικὴν της πορείαν· περιττὸν ἐπίσης νὰ σας προσθέσωμεν ἀκόμη, ὅτι εἶνε ὀπαδὸς τῶν **παραιτήσεων** ἀπὸ τῆς ἀρχῆς, κινῶν μελαγχολικῶς τὴν κεφαλὴν, ὡσάκις βλέπει ἠτοὺς ἀρχομανεῖς πολιτικούς ἐκείνους, οἵτινες, ὅταν ἀνέλθωσιν εἰς τὴν ἐξουσίαν, διὰ νὰ τὴν κρατήσωσιν ἔτι μίαν στιγμὴν, λησμονοῦσι πάντοτε τὸν σεβασμὸν πρὸς ἑαυτοὺς, κατὰ τῶν πολλοῦ τούτων ἀληθεῖς στηλῖται καὶ μαραίνουσι ἠτὸν τόπον. Αὐτὸς λοιπὸν ὁ ἰδιότροπος ὑποψήφιος εἶνε ἐνώπιόν σας. Τώρα ἰδοὺ τὸ λευκὸν **καὶ** τῆς κάλπης του, ἰδοὺ καὶ τὸ μέλαν **ὄχι** αὐτῆς. Μὴ ἐρωτᾶτε ἡμᾶς, ἀλλὰ τὴν συνείδησίν σας, καὶ ψηφίσατε ὅπως αὐτὴ σας ὑπαγορεύσῃ».

Ναί, ἀγαπητοὶ μου συνεπαρχιώται, μόνον τὴν συνείδησίν σας νὰ ἐρωτᾶτε πάντοτε, οὐχὶ μόνον προκειμένου περὶ ἐνασχέσεως πολιτικῶν δικαιωμάτων, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς πράξεις τοῦ ἰδιωτικοῦ σας βίου ἀκόμη, διότι ἡ συνείδησις εἶνε ὁ μόνος ἀσφαλὴς ὁδηγός, ἡ δὲ ἀνάπαυσις αὐτῆς τὸ μόνον ὄπερ τηρεῖ

νὰ κάμουν σχέσεις, ὅπως ἔκαμαν ἑκατομμύρια καὶ ὅπως ἠγόρασαν ἐπαύλεις! Μὴ τοὺς δεχθῆτε, θεῖα μου, καὶ ἀντισταθῆτε εἰς τὴν ἀπόπειραν αὐτῆν τῆς προσβολῆς τῆς ἀξιοπρεπείας σας!

— Νομίζω, ἀγαπητῆ μου, εἶπε ψυχρῶς ὁ βαρῶνος, ὅτι ἡ θεῖα σας ἔξερει πολὺ καλὰ τί πρέπει νὰ κάνῃ, καὶ ὅτι δὲν ἔχει ἀνάγκη τῶν συμβουλῶν σας.

Ἡ μαρκησία ὕψωτε τὴν κεφαλὴν διαστάζουσα. Προφανῶς ἐθορυβήθη πολὺ. Ἡ ράθυμος φύσις της ἀπεστρέφετο τὰς περιπλοκάς καὶ τὰς δυσκολίας. Ἐπειτα στρεφόμενη πρὸς τὴν θυγατέρα της, ἧτις εἶχε μείνει ἀπαθῆς καὶ σιωπηλὴ, ὡς νὰ ἦτο ξένη εἰς τὴν συζήτησιν, ἧτις ἐγένετο ἐνώπιόν της.

— Κλαίρη, εἶπε, τί νομίζεις ὅτι πρέπει νὰ κάνουμε;

— Μητέρα, ἀπῆντησεν ἡ νέα ἡσύχως, μοῦ φαίνεται πολὺ δύσκολο νὰ κλείσουμε τὴν πόρτα μας ὅσον κύριον καὶ τὴν δεσποινίδα Μουλινέ. Πρέπει νὰ βροῦμε μίαν πρόφασιν, διὰ νὰ τὸ κάμουμε. Ποία νὰ βροῦμε; ὅτι λείπουμε; Ἴσως ἀπὸ τὴν ἀμαξάν τους εἶδαν τῆς κυρίας καὶ τοὺς κυρίους νὰ παίξουν ὅστην αὐλή. Καὶ ἐμεῖς εἴμεθα ὅστο παράθυρο. Νὰ ποῦμε καθάρᾳ ὅτι δὲν δέχεσθε, θὰ ἀπαντούσαμε ἀγενῶς εἰς διάβημα πολὺ εὐγενές καὶ πολὺ κολακευτικόν. Ἀξίζει νὰ τὸ κάνουμε; Δὲν τὸ πιστεύω. Πρέπει νὰ δεχθῆτε, καὶ ἀφοῦ γίνῃ ἡ ἐπίσκεψις, τότε σταματᾶμε πλέον Δὲν συμφωνεῖτε;

(ἀκολουθεῖ)